12/10/2021

Αγρυπνία για την μνήμη του εκ δεξιών συσταυρωθέντος ληστού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε το βράδυ της Δευτέρας 11 Οκτωβρίου, για την μνήμη του εκ δεξιών συσταυρωθέντος ευγνώμονος ληστού, Πρόβου, Ταράχου και Ανδρονίκου μαρτύρων, Δομνίκης μάρτυρος, Συμεών του νέου θεολόγου, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει» και μεταδόθηκαν από το κανάλι του προγράμματος στο YouTube.

Κατά τη διάρκεια της Ιερά Αγρυπνίας ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Φανούριος Κατσαρός, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, κήρυξε τον θείο λόγο, αξιοποιώντας τον ποιητικό λόγο, που τον παραθέτουμε αυτούσιο παρακάτω:

Υπάρχουν μυστήρια που ενεργούνται μέσα στη σιωπή.

Υπάρχει μεγάλη σύγχυση τού την εποχή.

Για όλους και για όλα έχουμε κάτι να πούμε.

Τόση φασαρία, τη φωνή του Θεού την ακούμε;

Μέσα μας την απάντηση αν ψάξουμε θα βρούμε.

Γι’ αυτό έρχεται ένας άγιος να μας δείξει πως θα σωθούμε.

Το όνομα του είναι Ευγνώμων Ληστής.

Αν θεωρείς τον εαυτό σου δίκαιο, σίγουρα θα σκανδαλιστείς.

Μα ληστής; Υπάρχει τέτοιο όνομα θα πούμε;

Το άφησε η Εκκλησία, για να μπορούμε όλοι να κρυφτούμε.

Πίσω από τη λέξη, κρύβεται κάθε αμαρτωλός.

Ληστές κι εμείς, μα εκείνος αρχηγός.

Μακάρι να είχαμε την μετάνοια εκείνου του ληστή.

Σήμερα στο «Ενορία εν δράσει…», να γίνει η αρχή.

Να σταματήσουμε επιτέλους, να το παίζουμε άγιοι και καλοί.

Ο λαός λέει, η σιωπή είναι χρυσός.

Κάποιες φορές η σιωπή, είναι και Χριστός.

Όλα ξεκίνησαν στη σύλληψη στον κήπο της Γεθσημανή.

ήρθε το φιλί της προδοσίας: Χαίρε Ραββί.

Ανάκριση από τους αρχιερείς, ράπισμα μέσα στην αυλή.

Το βλέμμα της αγάπης, στον μαθητή που τον έχει αρνηθεί.

Πιλάτος, Ηρώδης, Βαραββάς.

Ο πόνος Του, η αιτία της δικής μας της χαράς.

Μαστιγώσεις, χλευασμούς, ύβρεις και αγκάθινο στεφάνι,

εμπτυσμούς, πορφύρα, στο χέρι για σκήπτρο ένα καλάμι.

Για ποιόν δικάζεται ο Ιησούς;

Για όλων των αιώνων τους αμαρτωλούς.

Φραγγέλιο, «άρον, άρον, σταύρωσον αυτόν».

«Το αίμα αυτού εφ’ ημάς και επί τα τέκνα ημών».

Ίδε ο άνθρωπος.

Κι εγώ να μένω τόσο απάνθρωπος;

Κι Αυτός να είναι τόσο φιλάνθρωπος.

Ήταν 23 Μαρτίου, έτος 33, ημέρα Παρασκευή.

Βγήκε η απόφαση, πρέπει να σταυρωθεί.

Τόσα θαύματα, τόσες ευεργεσίες, με αρχή στον γάμο της Κανά.

Τώρα μόνος Του ανεβαίνει την οδό του Γολγοθά.

Και αφήνει πίσω τα ίχνη του Σταυρού τα ματωμένα.

Ένας Κυρηναίος ζητείται και σήμερα απεγνωσμένα.

Γι’ αυτό σιωπά. Για μας τι έχει να απολογηθεί;

Εμείς είμαστε κατηγορούμενοι, Αυτός όμως θα σταυρωθεί.

Και έφτασε στην κορυφή. Όλοι με τα μούτρα πέσανε στην δουλειά.

Δυο καρφιά στα χέρια, ένα στα πόδια σταυρωτά.

Ώρα δε ωσεί τρίτη το πρωί.

Τέτοια αγάπη, πως μπορεί να εκφραστεί.

Γραμματείς, φαρισαίοι, αρχιερείς εβλασφημούσαν.

Στρατιώτες και λαός, κορόιδευαν και γελούσαν.

Κατέβα από τον Σταυρό και θα πιστέψουμε σε εσένα.

Και ανοίγει το στόμα του, τώρα ο λόγος σε εμένα.

Εγώ είμαι η ληστής, δίπλα στον Εσταυρωμένο.

Εκείνος πάντα είναι στη μέση, γιατί είναι πάντα στον άνθρωπο τον πονεμένο.

Το αίμα τρέχει κρουνηδόν από τα πόδια,

κι ακούω από τον μεσαίο Σταυρό, τα πιο ωραία λόγια.

Πάτερ άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι.

Στις βλασφημίες, κοίτα πως τους έχει αντικρούσει.

Συγχωρεί αυτούς που Τον σταυρώνουν.

Αυτούς που ευεργέτησε, με φόνο τον πληρώνουν.

Τι μυστήριο είναι τούτη τη στιγμή,

αυτά τα λόγια από άνθρωπο, δεν έχουν ειπωθεί.

Μέσα στις κραυγές, μια γλυκιά φωνή.

Υπάρχει τέτοια αγάπη, σε τούτη εδώ τη γη;

Γυρίζω το βλέμμα, ήρεμα στα χαμηλά,

μια ύπαρξη τώρα κλαίει ταπεινά,

η ωραιότερη που έβγαλε ποτέ ο κόσμος.

Τι του είναι Αυτή όμως;

Γύναι, ιδού ο υιός σου, ιδού η μήτηρ σου.

Και ξαφνικά, αν είσαι Υιός Θεού, κατέβα από τον Σταυρό

και κατέβασε κι εμάς μαζί σου.

Τι είναι αυτά που λες, δεν φοβάσαι τον Θεό;

Δίκαια εμείς ως επράξαμε, απολαμβάνουμε.

Τώρα τίποτα δεν μπορούμε να κάνουμε.

Τότε, αντάμωσα το πιο σπλαχνικό βλέμμα.

Μιλούν οι ψυχές στ’ αλήθεια, δεν είναι ψέμα.

Μνήσθητί μου Κύριε όταν έλθης εν τη βασιλεία σου.

Μεγάλη άνθρωπε, μεγάλη η αξία σου.

Αμήν λέγω σοι, σήμερον μετ’ εμού έση εν τω παραδείσω.

Μετ’ εμού έση εν τω παραδείσω;

Μαζί σου αιώνια να ζήσω.

Άλλο ζήτησα κι άλλο θα μου δώσεις.

Και τι δεν κάνεις Θεέ μου για να με σώσεις.

Μια ζωή να μείνω σταυρωμένος.

Δίπλα σου σήμερα να ‘μαι αναστημένος.

Τώρα μαθητής, μου αρκεί και μόνο να σε κοιτώ.

Τα άχραντα χείλη, ψέλλισαν τώρα «διψώ».

Να υποφέρω για σας διψώ.

Πόσο, πόσο σας αγαπώ.

Πάντοτε όμως θα υπάρχουν άνθρωποι σκληροί.

Καλάμι, όξος μεμιγμένο με χολή.

Τι κάνει ο άνθρωπος όταν πορωθεί.

Ώρα δε ωσεί έκτη τώρα, σιωπά.

Η Παναγία κάτω από τα πόδια, με τον Σταυρό στην αγκαλιά.

Όχι επίδειξη δυνάμεως, ήρεμα κι ταπεινά.

Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τι με εγκατέλειπες,

ακούγεται στα φωναχτά.

Μέσα του περνάει η αμαρτία για α σταυρωθεί.

Και τα δικά μου, και τα δικά σου αμαρτήματα,

εκεί έχουν αφεθεί.

Χωρίς ποτέ να αμαρτήσει,

συγχώρηση θα λάβει όποιος την ζητήσει.

Και ξαφνικά ο ήλιος, έρχεται μαζί με την σελήνη.

Γρήγορα, σταυρώνεται ο δημιουργός μας. Σκοτάδι να γίνει.

Όλοι με κομμένη την ανάσα, μέχρι την ώρα την ενάτη.

Όλη η κτίση, με δάκρυα γεμάτη.

Κι έρχεται κραυγή, «τετέλεσται», όχι πεθαίνω.

Ετελειώθη η σωτηρία, γι’ αυτό προσμένω.

Όλα τέλεια, τώρα τίποτα δεν λείπει.

Γιατί η αγάπη ποτέ δεν εγκαταλείπει.

Κι ήρθε η κραυγή, η τελευταία, η μεγάλη.

«Πάτερ εις χείρας σου παρατίθεμαι το πνεύμα», έκλινε πρώτα το κεφάλι.

Και εξέπνευσε και έγινε σεισμός.

Ο εκατόνταρχος ομολόγησε «αληθώς Θεού Υιός».

Και ελογχεύθη και από την πλευρά, βγήκε ύδωρ και αίμα μαζί.

Η Εκκλησία μας έχει δημιουργηθεί.

Και εσχίσθη το καταπέτασμα, μεγάλα τα σημεία.

Ανοίχθηκαν και πολλά μνημεία.

Κι εγώ περίμενα πότε θα μου σπάσουν τα σκέλη.

Γιατί η Ανάσταση άρχισε ήδη να ανατέλλει.

Και βρέθηκα στη θύρα του παραδείσου,

μ’ έναν λόγο απλό, «Κύριε θυμήσου».

Μπήκα πρώτος μαζί με τους αγίους.

Μετανοείτε αδελφοί και αγαπάτε αλλήλους.

Εν τάφω σωματικώς.

άνθρωπος ο Θεός.

Εν Άδου δε μετά ψυχής,

Για να μπορείς άνθρωπε να αναστηθείς.

Εν παραδείσω δε μετά ληστού,

του Ευγνώμονος, του δεξιού.

Και εν θρόνω υπήρχες Χριστέ.

Όλα για τη σωτηρία σου αδελφέ.

Μετά Πατρός και Πνεύματος, πάντα πληρών ο απερίγραπτος.

Γι’ αυτό έσωσε πρώτον ένα ληστή.

Για να κάνει στον Άδη τώρα, την μεγαλύτερη κλοπή.

Γι’ αυτό ας κλείσουμε με αυτήν την προσευχή.

Μαζί Σου δεν συσταυρωθήκαμε.

Όμως με το Σώμα και το Αίμα Σου, σήμερα ενωθήκαμε.

Σήμερα στην Ευαγγελίστρια, εδώ στον Πειραιά,

νιώθουμε σα να είμαστε στον Γολγοθά.

Όλοι μαζί σ’ αυτήν την Ενορία,

μαζί με τον ληστή, αγία συμμορία.

Να σε συλλάβουμε και σήμερα, σ’ αυτήν την αγρυπνία σου.

Μνήσθητι μου Κύριε, εν τη βασιλεία σου.